

Tâğuta Muhâkeme Olmayı İstiyorlar 11 12 13 14 15 16 17 18 Ve 19 Soru

– Polat Akyol · 16 Nisan 2020

TÂĞUTA MUHÂKEME OLMAYI İSTİYORLAR(11. 12. 13. 14. 15. 16. 17 18. VE 19. SORU)

11. Soru: Müslümanlar hâkim olamadığı için Allâh'ın kanunlarıyla hükmedecek bir mahkeme olmayan beldelerde yani Dâru'l-Harb'te tâğutlara muhâkeme olmak câiz midir?Cevâb:Hamd ve hüküm, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya mahsustur.

Tâğutlardan hüküm istemek zaman veya mekân farkı gözetmeksizin câiz olmayıp, açıklandığı üzere bu fiil, büyük küfürdür. Bunun sebepleri şöyledir:

Birinci sebep: Tâğutlardan hüküm istemek, zaman veya mekân farkı gözetmeksizin tâğutları red ilkesiyle çelişmektedir.

İkinci sebep: Tâğutlardan hüküm istemek, zaman veya mekân farkı gözetmeksizin tâğutlara hâkimiyet yetkisi vermektir.

Üçüncü sebep: Tâğutlardan hüküm istemek, zaman veya mekân farkı gözetmeksizin tâğutlara ibâdet etmektir.

Dördüncü sebep: Tâğutlardan hüküm istemek zaman veya mekân farkı gözetmeksizin tâğutlara velâyet vermektir.

Beşinci sebep: Tâğutlardan hüküm istemek, zaman veya mekân farkı gözetmeksizin tâğutlara şer'î olarak itaat etmektir.

Altıncı sebep: Tâğutlardan hüküm istemek, zaman veya mekân farkı gözetmeksizin Allâh'u Teâlâ'nın Mekke'de indirdiği muhkem âyetleri görmezden gelerek hükümlerinden yüz çevirmektir.

Yedinci sebep: Tâğutlardan hüküm istemek, zaman veya mekân farkı gözetmeksizin Allâh'u Teâlâ'nın Medine'de indirdiği muhkem âyetleri nüzûl ortamlarına hapsederek âyet-i kerîmelerin hükümlerini inkâr etmektir.

Sekizinci sebep: Tâğutlardan hüküm istemek, zaman veya mekân farkı gözetmeksizin tâğutların küfür kanunlarıyla hükmetmelerini istemek olup, onların küfür olan bu fiillerine rızâ göstermektir.

Bu sayılan sekiz sebepten her biri başlı başına kişiyi İslâm Dîni'nden çıkaran küfür olup, Müslümanlığını iddia eden bir kimsenin îmân iddiasıyla temelden çelişerek kişinin îmân iddiasında zan sâhibi olması için yeterlidir. Neûzubillâh.

12. Soru: Müslümanların hâkim olamadığı beldelerde yani Dâru'l-Harb'te de tâğutlara muhâkeme olmak onları red ilkesiyle çelişir mi?Cevâb:Hamd ve hüküm, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya mahsustur.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, ilk Müslümanların hâkim olamadığı gibi gâyet sıkıntılar içerisinde yaşadığı Mekke döneminde dâhi tâğutların reddedilmesine yönelik olarak Zümer Sûresi'nin 17. ve Nahl Sûresi'nin 36. âyet-i kerîmelerini indirmiştir. Çünkü tâğutların reddedilmesi kelime-i tevhîd' deki "lâ ilâhe" cümlesinin gereğidir. Tâğutların reddi, -daha önce de açıklandığı üzere- Allâh'a îmân edilmesinin ön şartıdır. Bu şart gerçekleşmedikçe hiçbir kimse geçerli bir îmân sâhibi olamaz. Bunda zaman veya

mekân ayrımı söz konusu değildir. Âdem aleyhisselâm'dan kıyâmete kadar gelecek tüm insânlık için bu şartı gerçekleştirmek tevhid ehli olmanın bir gereğidir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Tâğuta ibâdet etmekten kaçınan ve Allâh'a içten yönelenler için bir müjde vardır. Öyleyse kullarıma müjde ver.” (Zümer: 39/17)

Nüzûl sırası itibarıyla bu âyet-i kerîme Nahl Sûresi'ndeki âyet-i kerîmeden öncedir. Bu âyet-i kerîmenin nüzûl sebebi hakkında farklı rivâyetlerden râcih olanı şu rivâyettir:

İbn Ebi Hâtim, Zeyd İbn Eslem'den şöyle rivâyet etmiştir: “Bu âyet, üç kişi hakkında inmiştir. Onlar câhiliyye devrinde 'lâ ilâhe illallâh' derlerdi. Bu üç kişi: Zeyd bin Amr, Ebû Zerr el-Ğıfarî ve Selman-ı Fârisî'dir.” [(MÜRSEL HADÎS:) Vahidî, Esbâbu'n-Nüzul: 368; Suyutî, Lubâbu'n-Nukûl: 168; İbn Kesîr, Tefsîru'l-Kur'âni'l-Azîm: 7/80; Kurtubî, el-Câmiu: 15/244.]

İmâm İbn Kesîr rahimehullâh, âyet-i kerîmenin kapsayıcılığı hakkında şöyle demiştir: “Sahîh olan bu âyet-i kerîmenin hem onlara, hem de onlar gibi tâğuta ve putlara ibâdet etmekten Allâh'a dönen herkese şâmil olmasıdır.” [İbn Kesîr, Tefsîru'l-Kur'âni'l-Azîm: 7/80.]

Şeyh Süleymân bin Abdullâh rahimehullâh, şöyle demiştir: “Mânâsını bilmeden, gerektirdiği tevhidî sağlamadan, bütün şirkleri terketmeden ve tâğutu reddedip tekfir etmeden şehâdet kelimesini söylemek icmâ ile sâhibine bir fayda sağlamaz.” [Süleymân bin Abdullâh, Teysiri'l-Azîzi'l-Hâmid: 51.]

Anlaşıldığı üzere Allâh Subhânehu ve Teâlâ, o zaman için Dâru'l-Harb olan Mekke'de tâğutların reddedilmesini ve onlara ibâdet edilmemesini emretmiştir. O zamanın cansız tâğutları Lat, Menat, Uzza gibi putlar, canlı tâğutları ise Ebû Leheb ve Ebû Cehil gibi insânlar, tâğutlar meclisi ise Dâru'n-Nedve'dir. Bugün için bizim coğrafyamızın cansız tâğutu ise Ataput'tur. Canlı tâğutları ise onun ithal ederek getirdiği Demokrasi yolundan giden başbakan, bakanlar, vekiller ve benzerleridir. Tâğutlar meclisi ise millet meclisi dedikleri yerdir...

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, canlı ve cansız tüm tâğutların reddini emretmiş ve onlara velâyet vermeyi, onlardan hüküm almayı, onların kanun ve yasalarına tâbi olmayı ve onlara itaat etmeyi yasaklamıştır.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, başka bir âyet-i kerîm'de şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun, biz her ümmete: 'Allâh'a kulluk edin ve tâğuttan kaçının' diye bir rasûl gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allâh hidâyet verdi, onlardan kiminin üzerine de sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların sonunun ne olduğunu görün.” (Nahl: 16/36)

Bu âyet-i kerîmenin nüzûl sebebi hakkında herhangi bir rivâyet bulunmamaktadır. Âyet-i kerîmede ifade olunduğu üzere her kavme tevhid-î dâveti yaparak tâğutların alaşağı edilmesi için mücadele edecek rasûller gönderilmiştir. Bu sebeple rasûllerden sonra insânların şirk koştukları şeyler açısından Allâh'a karşı hiçbir bahaneleri kalmamaktadır.

Siyer-i Nebî'ye bakıldığında Mekke'nin zorluklarla geçen 13 yılı içinde Müslümanların şehid edildiği, ağır işkencelere mâruz bırakıldığı ve mallarına el konulduğu, buna rağmen Müslümanların tâğutlardan hüküm istemek gibi onları red ilkesiyle çelişen herhangi bir şey yapmadıkları görülecektir. Zîrâ mücâhid-i ekber olan Muhammed aleyhisselâm, tâğutların hâkimiyetini tanımak için değil, tâğutları yerle bir etmek, düzenlerini yok etmek için gönderilmiştir. Nitekim Bedir Savaşı'nda Mekke'nin canlı tâğutlarından 70 kadarını Bedir kuyularına gömmüş, Mekke'nin fethinde ise Allâh'tan başka kendisine

ibâdet edilen canlı-cansız tüm varlıkları yani tâğutları ve de düzenlerini Allâh'ın nusretiyle yok etmiştir... Şimdi nasıl olurda onun dâvetine icâbet ettiğini iddia eden herhangi bir kimse, reddi îmânın şartı olan tâğutlardan hüküm isteyebilir? Bunu yapmakla yahut buna cevaz vermekle nasıl olurda muvahhid olduğunu iddia edebilir? Arşın el-Muhîr olan Rabbine yemin ederim ki, tâğutlardan hüküm istemenin cevazın inanmakla, şirk bulaşmamış hâlis bir îmân aynı kalbte bir arada asla bulunamaz.

Nitekim Allâh'ü Teâlâ, "Tâğuta ibâdet etmekten kaçınan ve Allâh'a içten yönelenler..." (Zümer: 39/17) âyetiyle, tâğuta ibâdetten kaçınmayı yani tâğutu tüm cüz ve çeşitleriyle reddederek kendisine îmân etmeyi ifâde etmektedir. İşte bu, tevhîd emrinden başkası değildir. Rasûllerin gönderiliş amacı da budur. Allâh'ü Teâlâ'nın "Andolsun, biz her ümmete 'Allâh'a kulluk edin ve tâğuttan kaçının' diye bir rasûl gönderdik"(Nahl: 16/36) âyet-i kerimesinin çok iyi anlaşılması gerekir. Zîrâ her ümmete tâğutun tüm cüz ve çeşitleriyle reddedilmesi için bir rasûl gönderen Allâh'ü Teâlâ, onun reddini îmânın ilk şartı kılmışken, nasıl olurda tâğutlardan hüküm talep ederek onlara ibâdet edenlerin îmân iddialarını kabul eder? Allâh'ü Teâlâ'nın şu âyetlerini okuduktan sonra îmânlarını zan konumuna düşürenlere yazıklar olsun. "Her kim tâğutu reddederek Allâh'a îmân ederse, kopması mümkün olmayan sapa sağlam bir kulba yapışmıştır." (Bakara: 2/256)

"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten îmân ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tâğuta muhâkeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı." (Nisâ: 4/60) Muhammed bin İbrâhim rahimehullâh, şöyle demiştir: "Muhakkak ki Allâh'ü Teâlâ, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in getirmiş olduğu hükümlerden başka bir hükme gitmek isteyen münâfıkların îmânını yok saymıştır. Âyette geçen 'zannediyorlar' kelimesi onların îmân iddialarını bir yalanlamadır. Çünkü îmân iddiası ile birlikte Rasûlullâh'ın getirdiği hükümlerin dışında başka bir otoritenin hakemliğine gitmek, bir kulun kalbinde asla bir araya gelmez. Bilakis bu iki durum birbirinin tam tersidir. Allâh'ü Teâlâ'nın 'Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı' kavlini bir düşün! Burada beşerî kanunları ortaya atanların Allâh'ü Teâlâ ile büyük bir inatlaşma içinde oldukları, bu hususta Allâh'ü Teâlâ'nın isteklerinin tam tersini yaptıkları görülmektedir. Esas olarak onlardan istenilen ibâdet ettikleri tâğutların kanunlarına başvurmak değil, bilakis tâğutu tanımâmaları ve onu inkâr etmeleridir." [Sefer Havâlî, Şerhu Tahkîmî'l-Kavânîn: 24 vd.]

Şeyh Şankîti ise şöyle demiştir: "Adiy bin Hâtim, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'e Allâh'ü Teâlâ'nın 'Onlar Allâh'ı bırakıp haham ve râhiblerini rabbler edindiler...' (Tevbe: 9/31) âyetinin mânâsını sordu. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem 'O kimseler Allâh'ın haram kıldığını helâl, helâl kıldığını da haram kıldıkları zaman haham ve râhiblerine itaat edince onları rabb edinmiş oldular' şeklinde açıkladı.

Allâh'ın kanunlarından başka kanunlarla muhâkeme olmayı isteyenlerin şirke girdiklerini Nisâ Sûresi'nin 60. âyeti apaçık bir şekilde bildiriyor. Ve böylelerinin Müslümanlık iddiasını hayretle karşılıyor. Çünkü hem îmân ettiklerini iddia ediyorlar, hem de Allâh'ın kanunlarından başka kanunlarla muhâkeme olmayı istiyorlar. Oysa aynı kalbte Allâh'a îmân ile tâğuta muhâkeme olmaya rızâ gösterme bir arada bulunamaz. İşte bu onların îmân iddialarında yalancı olduklarını ortaya koymaktadır. Allâh'ü Teâlâ şöyle buyuruyor: 'Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten îmân ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tâğuta muhâkeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı.

Şeytân da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor.” [Şankîti, Edvâu’l-Beyân: 3 /259.]

13. Soru: Müslümanların hâkim olamadığı beldelerde yani Dâru’l-Harb’te de tâğutlara muhâkeme olmak, onlara hâkimiyet yetkisi vermek midir?Cevâb:Tevhîd ehli olduğunu iddia eden herkesin “Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allâh’ındır” kâidesini düşünmesi gerekir. Kayıt ve şart getirilmediğinde mutlak hâkimiyet zaman ve mekân söz konusu olmaksızın Allâh’a has kılınmaktadır. Bilindiği üzere hiçbir şey yokken Allâh vardı ve her şey zamanı geldiğinde yok olacakken Allâh ise hep var olacaktır. Zîrâ Allâh her şeyin rabbi ve ilâhıdır. Varlıkta ve yoklukta mutlak hâkimiyetin sâhibidir. Varlık ve yokluk, darlık ve bolluk Allâh’ın emriyledir. Başımıza gelenler ise bizim için bir imtihandır. Allâh’u Teâlâ, yokluk ve darlık zamanı kıldığı hicretten önce Mekke yıllarında indirdiği şu âyet-i kerîmelerde, hâkimiyetin kayıtsız ve şartsız kendisine ait olduğunu şöyle ifâde etmektedir:

“Mülkü/hâkimiyeti elinde bulunduran Allâh, ne yücedir. O, her şeye hakkıyla gücü yetendir.” (Mülk: 67/1)

“Hüküm vermek yalnızca Allâh’a aittir. O, doğru haberi verir ve O, ayırt edenlerin en hayırlısıdır.” (Enâm: 6/57)

“Hüküm vermek yalnızca Allâh’a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibâdet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan dîn işte budur. Fakat insânların çoğu bilmezler.” (Yûsuf: 12/40)

“Hüküm vermek yalnızca Allâh’a aittir. Ben O’na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnız O’na tevekkül etsinler.” (Yûsuf: 12/67)

“Hüküm veren Allâh’tır, O’nun hükmünü gözden geçirecek hiç kimse yoktur. O’nun hesâblaşması pek çabuktur.” (Rad: 13/41)

“O, Allâh’tır. O’ndan başka hiçbir ilâh yoktur. İlkte (dünyâda) ve sonda (âhirette) hamd O’na mahsustur. (Dünyâ ve âhirette) Hüküm yalnızca O’nundur. Kesinlikle O’na döndürüleceksiniz.” (Kasas: 28/70)

“Hüküm yalnızca O’nundur ve kesinlikle O’na döndürüleceksiniz.” (Kasas: 28/88)

“Size kitâbı (Kur’ân-ı Kerîm’i) apaçık (her şeyi açıklayan) indiren Allâh’tan başka bir hakem mi arayacağız?” (Enâm: 6/114)

Bu âyet-i kerîmeler, herhangi bir açıklamaya ihtiyaç bırakmaksızın hâkimiyetin her türlüşünün Allâh’a ait olduğunu beyân etmektedir. Bunda herhangi bir zaman veya mekân ayrımı söz konusu değildir. Zîrâ bu, tevhîdin aslı ile alâkalı olup, bunda en ufak bir şüphe dâhi -Allâh bizleri korusun- sahibini küfür ile karşı karşıya getirir.

İmâm Taberî rahimehullâh, şöyle demiştir: “Allâh’u Teâlâ, yarattığı hiç bir mahlûku hüküm verme konusunda kendisine ortak kabul etmez. İnsânlar arasında hüküm verecek yalnız O’dur. Hüküm verme, ihtilâfları çözmeye, insânları ve işlerini idâre etme konusunda dilediği ve sevdiği şekilde hareket eder. Bu özellik sâdece O’nun hakkıdır.” [Taberî, Câmiu’l-Beyân: 15/234.]

İmâm Beğavî rahimehullâh ise şöyle demiştir: “Hüküm vermek, emretmek ve yasaklamak ancak Allâh’u Teâlâ’ya ait bir haktır.” [Beğavî, Meâlimu’t-Tenzîl: 2/493.]

Bu ve diğer âyet-i kerîmeler, Mekke yıllarında Nebî sallallâhu aleyhi ve sellem’e vahiy olunuyor ve Nebî sallallâhu aleyhi ve sellem de bu âyetleri, Müslümanlara okuyor ve tefsîr ediyordu. Müslümanlar da bunlara îmân ediyor ve hayatlarına geçiriyorlardı. Hepsi birden hükmün Allâh’a ait olduğuna îmân

ediyorlardı. Mallarının ellerinden alınmasına ve canlarının tehlikede olmasına rağmen, onlardan herhangi birinin tâğutlara hüküm için müracaat ettiğine dair ne sahîh, ne de zayıf olarak hiçbir haber rivâyet olunmamıştır. Tüm bunlar bize göstermektedir ki: Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allâh'a aittir. O'ndan başkasının kanunlarından hüküm istemek, O'ndan başkasına hâkimiyet yetkisi vermektir.

Allâh'u Teâlâ şu âyet-i kerîmeyi kıyâmete kadar gelecek olan tüm insânlara ve cinlere, Mekke'nin zorluklarla dolu olan yıllarında indirmiştir: "Hakkında ihtilâfa (ayrılığa) düştüğünüz herhangi bir şeyin hükmü Allâh'a aittir." (Şûrâ: 42/10)

Allâh'u Teâlâ, bu âyet-i kerîmesinde "Herhangi bir şeyin hükmü" buyurmuştur. Bu da daha önce beyân edildiği üzere "A'dan Z'ye, Elif'den Ye'ye" kadar her şeyin hükmünü içine almaktadır. Her şeyin hükmü mutlak olarak Allâh'a aittir. Bunda zaman veya mekân ayrımı söz konusu değildir.

Şeyh Şankîti, şöyle demiştir: "Allâh'u Teâlâ, hüküm konusunda hiç kimsenin kendisine ortak olmasını asla kabul etmez. Hüküm sâdece O'na aittir. O'ndan başka hiç kimsenin kesinlikle hüküm verme yetkisi yoktur. Helâl, Allâh'ın helâl kıldığı, haram, Allâh'ın haram kıldığıdır. Hak dîn, Allâh'ın koyduğu şerîattır. İhtilâflı mes'elelerde sâdece O'nun verdiği hüküm geçerlidir. Hükümden kasıt ise: Allâh'ın hüküm verdiği her mes'eledir. Teşrî' koyma mes'elesi ise buna öncelikle dâhildir." [Şankîti, Edvâu'l-Beyân: 3/258.] Allâh'u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: "O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez."(Kehf: 18/26)

Sonuç olarak, Allâh Tebâreke ve Teâlâ kendi mülkünde kendisinden başka hiçbir kimseye hâkimiyet yani kanun ve yasa belirleme ve de bunlara dayalı olarak hükmetme yetkisi tanımamıştır. Zîrâ bu rabb olmanın bir gereğidir. Allâh'ın hiçbir kimseye tanımadığı bu yetkiyi tâğutlardan hüküm isteyerek onlara verenler, şirk koşmuş olurlar -neûzubillâh-. Allâh Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır: "Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allâh'ın izin vermediği şeyleri, dînden kendilerine teşrî ettiler?" (Şûrâ: 42/21)

14. Soru: Müslümanların hâkim olamadığı beldelerde yani Dâru'l-Harb'te de tâğutlara muhâkeme olmak, onlara ibâdet etmek midir? Cevâb: Daha önce açıklandığı üzere, hüküm istemek, şeksiz ve şüphesiz ibâdetdir. Zamanların veya mekânların, cisimlerin veya sûretlerin değişmesi onu ibâdet olmaktan çıkarmaz. Hal böyle olunca her kim, kimin kanunlarından hüküm talep ediyorsa, ona ibâdet ediyor demektir. Allâh'tan başkasına ibâdet etmek ise şirktir. Neûzubillâh.

15. Soru: Müslümanların hâkim olamadığı beldelerde yani Dâru'l-Harb'te de tâğutlara muhâkeme olmak, onlara velâyet vermek midir? Cevâb: Bu sorunun cevâbına öncelikle velâyet kavramını -kısaca- açıklayarak başlayalım:

"Velâyet" kelimesinin kökünü oluşturan fil "velâye-velîye": "Birinin işini üzerine almak, sevmek, yardım etmek, otoriter güç" anlamlarına gelmektedir. Aynı kökten gelen "velâ": "Bir işi, bir yetkiyi başkasının idâresine vermek" anlamına gelirken, "tevellâ" ise: "İş üzerine almak, velî edinmek" anlamlarına gelmektedir.

"el-Velîyy" kelimesi ise: "Bir işin idâre ve bakımını üzerine alan, otorite, dost, yardım eden, himâye eden, anlaşmalı, temsil yetkisine sâhib olan, başkası üzerinde onun adına tasarruf yetkisi olan" anlamlarına gelmektedir. [Bak: "V-l-y" Maddesi: İbn Manzûr, Lisânu'l-Arab; Firûzâ-bâdî, el-Kâmûsu'l-Muhît; Zebidî, Tâcu'l-Arûs; Tehânevî, Keşşâf; Ragıb, Mufredat...]

Müslümanların velîsi her zaman ve her yerde mutlak olarak kayıtsız ve şartsız velâyet yetkisi verdikleri

Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dır. O Allâh ki, el-Velî olandır ve Müslümanların Mevlâ'sıdır. Yani onlar adına karar alan kanun ve yasalar belirleyendir. İhtilâfların çözümü için Kur'ân-ı Kerîm'i ve Sünnet-i Seniyye'yi indirendir. Bu sebeble Allâh'ın kanun ve yasalarını kabul edenler ve ihtilâfların çözümü için ona başvuranlar, Allâh'ı kendilerine velî kabul edinmiş olurlar. O'nun kanunlarını ve emrettiği yaşam şeklini benimsemeyenler ve de ihtilâfların çözümünde karar vermesi için tâğutlara başvuranlar, onları kendilerine velî edinmiş olurlar. Allâh Tebâreke ve Teâlâ'dan başkasını kendilerine velî edinenler ise ancak kâfirlerdir.

Nitekim Allâh'u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: "Allâh, îmân edenlerin velîsidir. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Kâfirlerin velîleri ise tâğuttur. Onları aydınlıktan çıkararak karanlıklara sokarlar. İşte bunlar cehennemliklerdir. Onlar orada ebedî kalırlar." (Bakara: 2/257)

Âyet-i kerîmede Müslümanların velîsinin yani onlar adına kanun koyanın ve hükmedenin, ihtilâflarının çözümü için onlara Kur'ân ve Sünnet'i indirenin Allâh Azze ve Celle olduğu beyân edilmekle birlikte, kâfirlerin velîsinin ise tâğut olduğu ifâde olunmaktadır. Tâğut, kâfirler için kanun çıkararak ve onların ihtilâflarında hükmederek onların velîsi olmaktadır.

Bu sebeble gerek sözlü gerekse fiili olarak tâğutlara kanun belirleme ve hüküm verme hakkı tanımak, onları velî edinmektir. Bunda herhangi bir zaman veya mekân ayrımı söz konusu olamaz. Onları velî edinmek ise şu âyet-i kerîme ile ebedîyyen yasaklanmıştır:

"Ey îmân edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları velîler edinmeyin." (Mümtehine: 60/1)

Tâğutları kendilerine velî edinerek onlara velâyet verenlerin onlar gibi kâfir olacakları ise şu âyet-i kerîme ile beyân edilmiştir: "Sizden kim onları velî edinirse, şüphesiz o da onlardandır." (Mâide: 5/51) İmâm İbn Hazm rahimehullâh şöyle demiştir: "Allâh'u Teâlâ'nın 'Sizden kim onları velî edinirse, şüphesiz o da onlardandır' âyetinin mânâsı zâhire göredir. Yani kim kâfirleri velî edinirse onlar gibi kâfir olur. Bu mânâ hak olan bir mânâdır. İki Müslüman bu konuda ihtilâf etmez." [İbn Hazm, el-Muhallâ: 12/33.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, başka bir âyet-i kerîmesinde ise şöyle buyurmaktadır: "Eğer onlar Allâh'a, Nebî'ye ve ona indirilene (Kur'ân 'a) inanıyor olsalardı, onları velî edinmezlerdi. Fakat onlardan birçoğu fâsık kimselerdir." (Mâide: 5/81)

Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiyye rahimehullâh, bu âyeti zikrettikten sonra şöyle demiştir: "Allâh'u Teâlâ, bu âyette şart cümlesi kullanmıştır. Koşulan şart gerçekleşecek olursa meşrut (kendisi için şart koşulan) da gerçekleşir. Eğer şart gerçekleşmeyecek olursa meşrut da gerçekleşmez. Zîrâ Allâh'u Teâlâ şöyle buyuruyor: 'Eğer onlar Allâh'a, Nebî'ye ve ona indirilene inanıyor olsalardı, onları velî edinmezlerdi.' Bu âyet, âyette zikredilen îmânın, kâfirleri velî edinmeye zıt olduğunu apaçık bir şekilde göstermektedir. Çünkü bir kalbte gerçek îmân ile kâfirleri velî edinme bir arada bulunamaz." [İbn Teymiyye, Mecmû'u'l-Fetâvâ: 7/17.]

Sonuç olarak tâğutlara, hayata ve de ihtilâflara dair kanun ve nizam belirleme, hükmetme ve emretme hakkı tanımak, onlara velâyet vermek olup, sâhibini müşrik yapan amellerdendir. Oysa Rabbimiz Allah Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır: "Rabbinizden size indirilene itaat edin. O'ndan başka velîlere itaat etmeyin. Ne kadar az öğüt alıyorsunuz." (Arâf: 7/3)

16. Soru: Müslümanların hâkim olamadığı beldelerde yani Dâru'l-Harb'te de tâğutlara muhâkeme olmak, onlara şer'î olarak itaat etmek midir? Cevâb: Blinmelidir ki, tâğutların uyguladıkları kanunlar idârî ve şer'î olmak üzere iki kısma ayrılır. Birinci kısım olan idârî kanunlara tâbi olmak küfür değildir. İkinci kısım olan şer'î kanunlara tâbi olmak ise küfürdür.

İdârî kanunlara misâl: Genel olarak(!) trafik akışını düzenleyen kanunlardır. Hiçbir kimse kırmızı ışıkta durdu, soldan gitti, hız sınırlarına riâyet etti diye kâfir olmaz. Bunu ancak dîni anlamayan haricî zihniyeti söyler.

Şer'î kanunlara misâl: Beşerî sistemlerin, tâğuti mahkemelere ihtilâfların çözümü için başvurulmasını düzenlediği kanunlardır. Her kim bu kanunlara riâyet ederek içinde bulunduğu herhangi bir ihtilâfın çözümü için onlara başvurursa kâfir olur. Bunun küfür olmadığını ise ancak dîni anlamayan mürchie zihniyeti söyler.

Yani tâğutlara, kâfir ve müşriklere şer'î olan mes'elelerde velâyet vermek, kişiyi nasıl onlardan kılmaktaysa, aynı şekilde onların şer'î mes'elelerde Allâh'tan ayrı olarak tanıdıkları haklara veya yasakladıkları şeylere tâbi olmak veyahut onlardan hüküm isteyerek çıkan bu hükme göre rızâlaşmak sâhibini kâfir yapan büyük küfürdür.

Şeyh Muhammed bin Süleymân rahimehullâh, şöyle demiştir: "Câhil olsalar bile mürtedlere tâbi olanlara, mürted hükmü verilmesi konusunda bütün âlimler ittifak etmişlerdir." [ed-Dureru's-Seniyye: 8/118.]

Şeyh Abdurrahmân bin Hasen rahimehullâh, şöyle demiştir: "İnsânların Allâh'u Teâlâ'dan başka taptıkları tüm şeyler onların rabbi ve ma'bûdudur. Allâh'u Teâlâ'ya ve yasalarına rağmen, kendisine itaat olunan her varlık puttur, tâğuttur. Her kim, Allâh'ın şer'iat olarak indirdiğinin ve Rasûlü'nün gösterdiğinin dışında bir kimseye mutlak olarak itaat ve tâbi olursa, o, itaat eden ve tâbi olan kişinin rabbi ve ma'bûdu olmuş olur.

Yasama konusunda Allâh'u Teâlâ'dan başkalarına itaat edilmesi, Allâh'u Teâlâ'dan başkasına ibâdet olarak kabul edilmiş, kendilerine itaat edilen kimselerin de rabb edinilmiş olacağı açıklanmıştır. Ne acıdır ki, bu ümmet içerisinde de böyleleri vardır. Bu en büyük şirk olup, tevhîdle çelişmektedir ve 'lâ ilâhe illallâh' kelimesinin içeriğine terstir." [Abdurrahmân bin Hasen, Fethu'l-Mecîd: 106.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: "De ki: Allâh katında, kesinleşmiş bir cezâ olarak bundan daha kötüsünü haber vereyim mi? Allâh'ın kendisine lânet ettiği, ona karşı gazâblandığı ve onlardan maymunlar ve domuzlar kıldığı ile tâğuta ibâdet edenler; işte bunlar, yerleri daha kötü ve dümdüz yoldan daha çok sapmışlardır." (Mâide: 5/60)

Âyetteki "Tâğuta ibâdet edenler" buyruğundan kasıt, tâğuta itaat edenlerdir. Cevherî rahimehullâh, şöyle demiştir: "İbadet, itaat etmektir. Kulluğun aslı, itaat ve boyun eğmektir." [es-Sihâh: "A-b-d" Maddesi.] Zîrâ tâğuta ibâdet edenler dâhil hiçbir kimse, Allâh'tan başkası için namaz kılmaz, oruç tutmaz ve haccetmez. Ancak Allâh'ın kanun ve yasalarına aykırı olan mes'elelerde tâğuta itaati gerekli görenler ve tâğutun kanun ve yasalarını benimseyerek bunlara itaat edenler, tâğuta ibâdet etmiş, Allâh'a küfretmişlerdir.

İmâm İbn Kayyim rahimehullâh, şöyle demiştir: "İnsânların tâğutu, Allâh ve Rasûlü'nün kanunlarıyla hükmetmeyen, Allâh'tan başka kendisine muhâkeme olunan, ibâdet edilen ve Allâh'ın emrine

dayanmaksızın, Allâh'a itaat etmeksizin kendisine tâbi olunanlardır. Bunları düşünür ve insânların durumlarına bakarsan, insânların çoğunun Allâh'a değil, tâğutlara ibâdet ettiğini, Allâh ve Rasûl'ünün hükümlerine değil, tâğutların hükümlerine muhâkeme olduklarını, Allâh ve Rasûl'üne değil, tâğuta itaat edip tâbi olduklarını görürsün." [İbn Kayyim, İlâmu'l-Muvakkîn: 1/40.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: "Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşrik olursunuz." (Enâm: 6/121)

İmâm İbn Kesîr rahimehullâh, bu âyet-i kerîmeyi zikrettikten sonra şöyle demiştir: "Yani Allâh'ın emrinden ve şeriatından başkasının dediğine sapsarsanız başkasını onun önüne geçirirseniz işte bu şirk'tir." [İbn Kesîr, Tefsîru'l-Kur'âni'l-Azîm: 3/295.]

Şeyh Şankîti ise bu âyet-i kerîmeyi zikrettikten sonra şöyle demiştir: "Bu âyet, yaratıcı olan Allâh'u Teâlâ tarafından gökten inen bir hükümdür. Bu hüküm şöyledir: Rahmân'ın kanunlarına ve şeriatına muhâlif şeytânın hükümlerine tâbi olan kişi, Allâh'a eş koşmuş ve müşrik olmuştur." [Şankîti, Edvâu'l-Beyân: 7/54.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: "Şüphesiz, kendilerine hidâyet açıkça belli olduktan sonra, gerisin geri dönenleri, şeytân kışkırtmış ve onları uzun emellere düşürmüştür. Bunun sebebi şudur: Çünkü gerçekten onlar, Allâh'ın indirdiğini çirkin görenlere dediler ki: 'Size bazı işlerde itaat edeceğiz!' Oysa Allâh, sakladıkları şeyleri biliyor." (Muhammed: 47/25-26) "De ki: Allâh'a ve Rasûl'üne itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse şüphesiz ki Allâh kâfırları sevmez." (Âli İmrân: 3/32)

Şeyh Şankîti, şöyle demiştir: "Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in getirdiği dîn ve şeriatın başkasına tâbi olan kişi, kendisini İslâm Milleti'nden çıkararak açık bir küfür işlemiştir. İşte bu hüküm, Kur'ân'ın doğru yola ileten hükümlerindedir... [Şankîti, Edvâu'l-Beyân: 3/40.]

Kim, Allâh'ın hükümlerine muhâlif hüküm koyan kişilere itaat ederse, şüphesiz itaat ettiği kişiyi Allâh'a eş koşmuş olur." [Şankîti, Edvâu'l-Beyân: 7/56.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: "Ey îmân edenler! Kâfir olanlara itaat ederseniz, sizi gerisin geriye çevirirler de büsbütün hüsrâna uğrayanlardan olursunuz." (Âli İmrân: 3/149)

Şeyh Abdullâh bin Abdullatif rahimehullâh, şöyle demiştir: "Her kim kâfirlere meyleder, onların itaati altına girer ve onlara dostluk gösterirse işte o kimse Allâh'a ve Rasûl'üne savaş açmıştır ve İslâm Dîni'nden dönmüştür. İşte böyle kimselere karşı düşmanlık ilan etmek ve cihad yapmak artık farz olur. O halde sizler sâdece Rabb'inizden yardım isteyin ve hiç bir mes'elede küfür ehlinde yardım istemeyin." [ed-Dureru's-Seniye: 8/22.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: "O hâlde, Rabbinin hükmüne sabret. Onlardan hiçbir günahkâra ve hiçbir nanköre itaat etme." (İnsân: 76/24)

Bunca âyet, hadîs ve âlimlerin sözleri, küfrü gerekli kılan mes'elelerde tâğutlara itaat edenlerin kâfir olacağını beyân etmişken, nasıl olurda onların İslâm Şeriatı'na mukabil olmak üzere koydukları lânetli kanunlarına tâbi olarak muhâkeme olanların işledikleri bu filin, dînden çıkararak küfür olduğunda şüphe edilebilir? Nasıl olurda tâğutların lânetli kanunlarına muhâkeme olmaya fetva verenlerin, tevhid ehli oldukları söylenebilir? Zîrâ anlaşıldığı üzere, tâğutlardan hüküm isteyerek buna göre rızâlaşan ve de buna fetva veren kimselerin hükmü konusundaki delillerin delâleti, görmek isteyenler için güneşin aydınlığı kadar açıktır.

Şeyh Şankîti şöyle demektedir: “Şeytânın dostları vâsıtası ile koydurduğu, İslâm Şeriatı’na muhâlif beşerî kanunlara tâbi olanların kâfir ve müşrik olduklarından ancak onlar gibi Allâh’ın basîretlerini kör ettiği, vahyin nurundan kör olan kâfir ve müşrik kimseler şüphe ederler.” [Şankîti, Edvâu’l-Beyân: 3/259.]

17. Soru: Müslümanların hâkim olmadıkları beldelerde yani Dâru’l-Harb’te de tâğutlara muhâkeme olmak, Allâh’u Teâlâ’nın Mekke’de indirdiği muhkem âyetleri görmezden gelerek hükümlerinden yüz çevirmek midir? Cevab: Allâh Subhânehu ve Teâlâ, Müslümanların hâkim olmadığı Mekke yıllarında şu âyet-i kerîmeleri indirerek tâğutların reddedilmesini emretmiştir:

“Tâğuta ibâdet etmekten kaçınan ve Allâh’a içten yönelenler için bir müjde vardır. Öyleyse kullarıma müjde ver.” (Zümer: 39/17)

“Andolsun, biz her ümmete: ‘Allâh’a kulluk edin ve tâğuttan kaçının’ diye bir rasûl gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allâh hidâyet verdi, onlardan kiminin üzerine de sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların sonunun ne olduğunu görün.” (Nahl: 16/36)

Âyet-i kerîmelerde ifâde olunduğu üzere, tüm tâğutlar reddedilerek Allâh’a îmân edilmesi için rasûller gönderilmiş ve tâğutları reddederek Allâh Azze ve Celle’yi tevhîd edenler müjdelenmişlerdir. Tâğutları reddetmek, onları tüm çeşitleriyle ve de cüzleriyle reddetmekle mümkündür. Yani tâğutları reddederek Allâh’a îmân ettiğini iddia eden bir kimse: “Tâğut’u reddettim fakat onun velâyetini reddetmiyorum” diyemez. Yine: “Tâğut’u tüm çeşitleriyle reddettim, fakat onun muhâkemesini reddetmiyorum” diyemez, Böyle bir îmân makbûl olup, sâhibini “Urvetu’l-Vuska”ya ulaştırın bir îmân değildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: “Artık hak, bâtıldan apaçık ayrılmıştır. O halde her kim tâğutu reddederek Allâh’a îmân ederse, kopması mümkün olmayan sapasağlam bir kulba yapışmıştır.” (Bakara: 2/256) Allâh Subhânehu ve Teâlâ, zaman veya mekân farklılığı gözetmeksizin tâğutların reddini emrederken, Müslümanların hâkim olmadığı Mekke yıllarında dâhi şu âyet-i kerîmeleri indirerek ihtilâfların çözüm kaynağının sâdece kendisi olduğunu açıkça beyân etmektedir:

“Hüküm vermek yalnızca Allâh’a aittir. O, doğru haberi verir ve O, ayırt edenlerin en hayırlısıdır.” (Enâm: 6/57)

“Hüküm veren Allâh’tır, O’nun hükmünü gözden geçirecek hiç kimse yoktur. O’nun hesâblaşması pek çabuktur.” (Rad: 13/41)

“O, Allâh’tır. O’ndan başka hiçbir ilâh yoktur. İlkte ve sonda hamd O’na mahsustur. Hüküm yalnızca O’nundur. Kesinlikle O’na döndürüleceksiniz.” (Kasas: 28/70)

“Sen Allâh ile beraber başka bir ilâha ibâdet etme. O’ndan başka hiçbir ilâh yoktur. O’nun vechinden başka her şey yok olacaktır. Hüküm yalnızca O’nundur ve kesinlikle O’na döndürüleceksiniz.” (Kasas: 28/88)

“O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez.” (Kehf: 18/26)

Kevnî, uhrevî ve de şer’î hâkimiyetin yani mahlûkat için nizam belirleme, hüküm verme ve hesâba çekme yetkisinin sâdece Allâh Azze ve Celle’ye ait olduğunu ifâde eden bu âyet-i kerîmeler, Mekke’de nâzil olmuştur. Bu da açık olarak ifâde etmektedir ki, mahlûkat için hüküm verme yetkisi zaman veya mekân farkı gözetilmeksizin sâdece Allâh Tebâreke ve Teâlâ’ya ait olup, kullar arasında çıkan tüm ihtilâfların çözüm kaynağı O’nun şeriatıdır. Allâh’u Teâlâ, Mekkî olan başka bir âyet-i kerîmesinde şöyle

buyurmaktadır: “Size kitâbı apaçık indiren Allâh’tan başka bir hakem mi arayacağım ?” (Enâm: 6/114) Âyet-i kerîmede beyân olduğu üzere Allâh Tebâreke ve Teâlâ, her şeyin hükmünü kapsayan kelâmını insânlığa yol göstermesi için indirmiştir. Ondan başka hiçbir kimsenin kelâmı bu özelliğe sâhib değildir. Ve Allâh’u Teâlâ, hâkimiyeti kayıtsız ve şartsız elinde bulunduran yegâne zattır. O’nun indirdiği kanunlardan başka kanunlara müracaat ederek ihtilâflarına çözüm arayanlar, O’ndan başkalarının kelâmını yücelttikleri gibi, yücelttikleri bu kelâmın sâhibine de hükmetme yetkisi vermiş olurlar. Oysa Allâh’u Teâlâ, Mekki olan diğer bir âyet-i kerîmesinde şöyle buyurmaktadır: “Hakkında ihtilâfa düştüğünüz herhangi bir şeyin hükmü Allâh’a aittir.” (Şûrâ: 42/10)

Âyet-i kerîmede “Hakkında ihtilâfa düştüğünüz herhangi bir şeyin hükmü Allâh’a aittir” buyrulmuş ve Nisâ Sûresi’nin 59. âyet-i kerîmesindeki gibi “şey” kelimesi nekira (belirsiz yani elif-lam’sız) gelmiştir. Daha önce de ifâde edildiği üzere Arabçada şart cümlesindeki nekira ifâdesi, umum anlamında olup, büyük veya küçük, önemli veya önemsiz her türlü ihtilâfı içine almaktadır.

Nitekim İmâm İbn Kayyim rahimehullâh, şöyle demiştir: “Âyet-i kerîmedeki: ‘Herhangi bir şey...’ ifâdesi, şart bağlamında gelen nekira (belirtisiz) bir ifâdedir ve büyük küçük, celî/açık ve hafî/kapalı dînin bütün konularında mü’minlerin ihtilâfa düştükleri bütün mes’eleleri kapsar. İhtilafa düştükleri konuların hükmü Allâh’ın Kitâbı’nda ve Rasûlü’nün Sünneti’nde bulunmasaydı ve bu iki kaynaktaki hükümler, bu mes’elelerin çözümü için yeterli olmasaydı, onlara bu mes’eleleri bu iki kaynağa döndürmelerini emretmezdi. Çünkü anlaşmazlığı gidermek için, çözümü olmayan bir kişiye çözüm için başvurmayı Allâh’ın emretmesi imkânsızdır.

Allâh’a döndürmenin, Allâh’ın Kitâbı’na başvurmak, Rasûlullah’a döndürmenin ise, hayatında bizzat kendisine, vefat ettikten sonra da Sünneti’ne başvurmak olduğu konusunda insânlar icmâ etmişlerdir.” [İbn Kayyim, İlâmu’l-Muvakkîn: 1/39.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, akleden ve düşünen kimseler için zaman veya mekân farkı gözetmeksizin hâkimiyetin sâdece kendisine ait olduğu ile alâkalı olarak Mekke yıllarında dâhi yukarıda zikrettiğim ve de zikretmediğim âyet-i kerîmeleri indirerek hüccetini ikame etmiştir.

Bundan sonra her kim bu âyetleri ve Ehl-i Sünnet âlimlerinin bu âyet-i kerîmeler hakkındaki açıklamalarını görmezden gelerek, hâkimiyeti Allâh Azze ve Celle’ye vermede ve ihtilâfların çözümünde yetki tanımada zaman veya mekân ayrımı yaparak Allâh’tan başkasına hâkimiyet verirse ve ondan ihtilâfların çözümü için hüküm talep ederse, bilinmelidir ki o kimse, bunca âyetin hükmünden yüz çeviren kâfir bir kimsedir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Onlar, aralarında hüküm vermesi için Allâh’a ve Rasûl’e (Kitâb ve Sünnet’e) çağırıldıklarında, bakarsın ki içlerinden bir kısmı yüz çevirip dönerler.” (Nur: 24/48)

“Kâfir olanlara gelince onlar uyarıldıkları şeylerden yüz çevirmektedirler.” (Ahkâf: 46/3)

“De ki: Allâh’a ve Rasûl’e itaat edin. Eğer (itaatten) yüz çevirirlerse şüphesiz ki Allâh kâfirleri sevmez.” (Âli İmrân: 3/32)

Aynı şekilde herhangi bir kimsede hâkimiyet konusunda zaman veya mekân ayrımı yaparak Dâru’l-Harb’de tâğutlardan hüküm istemenin cevazına hükmediyorsa, yine bilinmelidir ki o kimse, Allâh’a şirk koşan müşrik bir kimsedir. Onun bu fetvasında ona tâbi olan kimseler de Allâh’u Teâlâ’ya karşı şirk içerisinde olan müşrik kimselerdir. Birincilerin şirki teşrîde, ikincilerin şirki ise taklidedir. Allâh

Subhânehu ve Teâlâ, böyle kimseler hakkında Mekke yıllarında indirdiği diğer bir âyet-i kerîmesinde şöyle buyurmaktadır: “Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allâh’ın izin vermediği şeyleri, dînden kendilerine teşrî ettiler?” (Şûrâ: 42/21)

Şeyh Abdurrahmân bin Hasen rahimehullâh, şöyle demiştir: “Her kim insânları Allâh ve Rasûlü’nden başkasına muhâkeme olmaya çağırır ve Allâh ve Rasûlü’nün getirdiğini terk etmeye ve bundan vazgeçmeye dâvet ederse, itaat konusunda Allâh’a şirk koşmuş, Rasûlullâh’ın Allâh’ tan getirdiği şeye muhâlefet etmiş olur. Oysa Allâh bize bunları reddetmeyi emretmiştir...” [Abdurrahmân bin Hasen, Fethu’l-Mecîd: 391.]

Hak ve bâtlı, açık seçik ortadadır. Bâtlı reddederek hakka ittiba edenlere müjdeler olsun.

18. Soru: Müslümanların hâkim olamadığı beldelerde yani Dâru’l-Harb’te de tâğutlara muhâkeme olmak, Allâh’u Teâlâ’nın Medine’de indirdiği muhkem âyetleri nüzûl ortamlarına hapsederek hükümlerini inkâr etmek midir? Cevâb: Daha önceki cevâblarda açıklandığı üzere, Allâh’u Teâlâ, Mekke yıllarında indirdiği birçok âyet-i kerîmede tâğutların reddini, hâkimiyetin kayıtsız ve şartsız kendisine ait olduğunu ve ancak kendisinden hüküm istenebileceğini bildirmiştir. Medine yıllarında indirdiği şu âyet-i kerîmelerle de aynı şeyleri defalarca ifâde etmiştir:

“Artık hak, bâtıldan apaçık ayrılmıştır. O halde her kim tâğutu reddederek Allâh’a îmân ederse, kopması mümkün olmayan sapasağlam bir kulba yapışmıştır.” (Bakara: 2/256)

“Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allâh’a ve âhiret gününe gerçekten îmân ediyorsanız onu Allâh’a ve Rasûlü’ne (Kur’ân ve Sünnet’e) götürün.” (Nisâ: 4/59)

“Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten îmân ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tâğuta muhâkeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytân da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor.” (Nisâ: 4/60)

“Hayır! Senin Rabbine andolsun ki; onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiği hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe îmân etmiş olmazlar.” (Nisâ: 4/65)

“Öyleyse aralarında Allâh’ın indirdiği ile hükmet ve sana gelen haktan ayrılıp da onların arzularına uyma.” (Mâide: 5/48)

“Aralarında, Allâh’ın indirdiği ile hükmet.” (Mâide: 5/49)

“Onlar, hâlâ câhiliyye devrinin hükmünü mü istiyorlar? Yakînen bilen bir kavim için Allâh’tan daha güzel hüküm veren kim vardır?” (Mâide: 5/50)

“Aralarında hüküm vermesi için ve Rasûl’e çağırıldıklarında mü’minlerin sözü ancak ‘işittik ve itaat ettik’ demeleridir. İşte asıl bunlar felâha erenlerdir.” (Nur: 24/51)

Medine yıllarında indirilen bu ve benzeri âyet-i kerîmelerde de hâkimiyetin kayıtsız ve şartsız Allâh’a ait olduğu, hükümün sâdece kendisinden talep edilebileceği, kendisinden başkalarının kanunlarına müracaat ederek hüküm isteyenlerin îmân iddialarında zan sâhibi oldukları, açıkça ifâde edilmektedir. Bu âyetlere dair Ehl-i Sünnet âlimlerinin açıklamaları daha önce geçmişti.

Bu âyet-i kerîmeler Medine inmiş olmakla beraber, hükümleri kıyâmete kadar bâkîdir. Zîrâ üzerine ittifak edilen kâide şudur: “İtibar, lafzın umûmî olmasınadır. Sebebin hususî olmasına değildir.”

Yani bizler âyet-i kerîmelerin nüzûl ortamına, sebeplerinin hususî kişiler ve olaylar hakkında olmuş olmasına bakarak: “Bu âyetlerin hükmü bizi ilgilendirmez” diyemeyiz. Çünkü Kur’ân-ı Kerîm âyetlerinde bildirilen mükâfat veya cezâ, emir veya yasaklama genel olup, hükmü herkesi bağlayıcıdır. Bu kıyas yoluyla da olsa böyledir. Aksini iddia etmek ise, Kur’ân âyetlerinin büyük bir kısmının hükmünü inkâr etmek demektir. [Ayrıca bak: 20. Sorunun cevâbı.]

Allâh Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır: “Yoksa siz Kitâb’ın bir kısmına îmân edip, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?” (Bakara: 2/85)

19. Soru: Tâğutlara muhâkeme olmak, onların küfür kanunlarıyla hükmetmelerine rızâ göstermek midir?
Cevâb: Bilindiği üzere tâğutların hükmettikleri kanunlar, Allâh Azze ve Celle’nin kanunları olmayıp, kendilerinin uydurdıkları beşerî olan lânetli kanunlardır. Bu kanunlar dün Ye’sak’ın kanunlarıydı, bugün ise Demokrasi’nin (v.b) kanunlarıdır. Tâğutların Allâh Tebâreke ve Teâlâ’nın kanunlarının yerine geçmek üzeri teşrî kıldıkları bu kanunlarla hükmetmek, Ehl-i Sünnet’in icmâsı ile küfürdür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: “Her kim Allâh’ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.” (Mâide: 5/44)

İmâm İbn Kesîr rahimehullâh, beşerî kanunlarla hükmedenler hakkında şöyle demektedir: “Allâh’u Teâlâ, muhkem ve her hayrı ihtiva eden, her şerri yasaklayıcı olan hükümlerinden yüz çevirip, bunun yerine câhiliyyede olduğu gibi kişilerin görüşlerine, dalâlet ve sapıklığı ihtiva eden değer yargılarına ya da çeşitli dînlerin karışımı ve beşerî görüşlerden meydana gelen Cengiz Han’ın vaaz ettiği Yes’ak gibi İslâm dışı hükümlere yönelenin îmânını kabul etmiyor. Yes’ak, Cengiz Han’ın Kur’ân, Tevrat, İncil ve kendi görüşlerine dayanarak ortaya koymuş olduğu kanunları ihtiva eden bir kitâbtır. Cengiz Han öldükten sonra yerine geçen çocukları, İslâm’a girdiklerini söyledikleri halde bu kitâbı anayasa kitâbı olarak görmeye devam ettiler. Allâh’ın Kitâbı ve Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’in Sünneti’ni bir kenara atarak bu kitâbtaki hükümlerle Tatarlara hükmettiler. İşte böyle davranan kimseler kâfirdir. Bunlarla büyük küçük her mes’elede yalnız Allâh’ın ve Rasûlü’nün hükmüne dönünceye kadar savaşmak farzdır.” [Tefsîru’l-Kur’ân-il Azîm: 3/131.]

Tâğutların İslâm kanunlarına mukabil olmak üzere çıkardıkları ve de uyguladıkları kanunların küfür kanunları olduğunu beyân ettikten sonra:

Bilinmelidir ki, herhangi bir anlaşmazlığın giderilmesi noktasında tâğutlardan hüküm talep etmek, onların küfür kanunlarıyla hükmetmelerini istemek olup, kalbi küfre açarak, ondan râzı olmaktır. Bu ise, kişiyi İslâm Milleti’nden çıkararak bir küfürdür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: “Her kim îmânından sonra Allâh’a küfrederse kalbi îmânla dolu olduğu halde ikrah olunan hariç kim küfre göğsünü açarsa, işte onların üstünde Allâh’tan bir gazâb vardır ve büyük azâb onlarındır.” (Nahl: 16/106) İttifakla sabittir ki, kişiyi kâfir yapan herhangi bir amelin işlenmesini istemek yahut emretmek zâhir olarak ondan râzı olmayı gerekli kılar. Bu konuda İslâm âlimlerinin koyduğu kâideler şöyledir:

“Küfre rızâ küfürdür.” [Nevevî: Ravzatu’t-Tâlibin: 10/65; Münâvî, Feyzu’l-Kadîr: 4/499; Seyid Sâbık, Fıkhu’s-Sunne: 2/604; Mevsûatu’l-Fıkhiyye: 7/302.]

“Kim küfre râzı olursa, o kâfirdir.” [Vahidî, el-Vâsıd: 2/129; er-Râzî, Mefâtihu’l-Gayb: 11/247.]

Binâenaleyh zaman veya mekân farkı gözetmeksizin tâğutların küfür kanunlarından hüküm talep etmek,

taleb eden kişinin küfre rızâ göstermesine, Allâh'ın kanunlarının hiçe sayılarak başka kanunların yüceltilmesine sebep olacağından Dâru'l-Harb veya Dâru'l-İslâm ayrımı olmaksızın büyük küfürdür. Molla Alîyyu'l-Kârî rahimehullâh, şöyle demiştir: "Bir kimse, bir kimseye (küfrü gerektiren bir şeyle) kâfir olmayı emretse yahut böyle bir emri vermeyi azmetse, küfre râzî olmak küfür olduğu için ister kendi küfrü sebebiyle olsun, ister başkasının kâfir olmasına sebep olması dolayısıyla olsun, böyle bir kimse kâfir olur..." [Aliyyu'l-Kârî, Şerhu Fıkhî'l-Ekber: 404.]

Şeyh Şankîtî, şöyle demiştir: "Aynı kalbte Allâh'a îmân ile tâğuta muhâkeme olmaya rızâ gösterme bir arada bulunamaz. İşte bu onların îmân iddialarında yalancı olduklarını ortaya koymaktadır." [Şankîtî, Edvâu'l-Beyân: 3 /259.]

Şeyh Abdurrahmân bin Hasen rahimehullâh ise şöyle demiştir: "Kim Allâh ve Rasûlü'nün emrettiği şeye muhâlefet eder, insânlara Allâh'ın indirdiğinin ve Allâh ve Rasûlünün emrettiğinin dışında bir hükümlerle hüküm verilmesini ister ve emrederse ya da bunu talep eder ve bu şekilde kendi heva ve isteklerine uyarak hareket ederse, bu kimse İslâm ipini, ahdini boynundan çıkarıp atmıştır. Hatta kendisinin Müslüman olduğunu ileri sürse, mü'min olduğunu iddia etse de durum böyledir. Çünkü Allâh'u Teâlâ, böyle bir şey peşinde olanları red ve inkâr etmekte, onların 'bizde inanıyoruz' iddialarını kabul etmeyip yalanlamaktadır. Çünkü (Nisâ Sûresi 60.) âyette yer alan 'zu'm' kelimesi onların îmânsızlıklarını gösterir. Zîrâ Arabçadaki 'zannediyorlar' fiili, çoğunlukla içinde yalanın yer aldığı kuru dâva iddiayı ifâde eder. Çünkü buradaki kişiler, iddia ettikleri şeye aykırı amelde bulunmaktadırlar." [Şerhu Tahkimi'l Kavanin: 8 vd.]

Hâtîme:

Hamd âlemlerin rabbi olan Allâh'a mahsustur. Salât ve selâm yaratılmışların en hayırlısı Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'in, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Yardım ve başarı, izzet ve şeref Allâh'tandır.

O, her şeyin en iyisini bilendir. Muvahhid Kullara Selâm Olsun.

KAYNAK :

Abdullâh Saîd el-Müderriş